

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 8.

Tredie Session.

4de Møde.

Løvedagen d. 12te October.

(Fortf.)

Tscherning (fortf.): Dersom man nu siger: Men dette Land maa ogsaa bære særlige Byrder, saa svarer jeg: Ja, men vi, som kræve, vi have ikke forskyldt disse Byrder, vi have ikke ved Nogetsomhelst paadraget dette Land disse Byrder, og en af de Magter, som for Diebliffet forvalter Landet Holsteen, vil, ved at betragte Forholdet i sine egne Stater, tilfulde forstaae, hvor vigtigt det er, at man med en Landsdeel, der har sat sig i det Forhold til Statshelet, som Holsteen har gjort, under Omstændigheder som de nærværende ikke tager Hensyn til de Byrder, det har paadraget sig selv, og af den Grund befrier det for de oprindelige Byrder, som det efter den oprindelige Tilstand, — hvilken den endelige end skal blive, — maa være skyldig at bære. For at der ingen Misforstaaelse skal kunne udledes af disse mine Ord, og for at man ikke skal kunne sige, at jeg ved dem har villet lægge nogensomhelst Hindring i Veien for Udviklingen af den Forbindelse, der fornuftigviis og statsretligviis er mulig mellem Landet Danmark, Kongeriget Danmark, som Kongen regjerer over som saadan, og Forbundslandet Holsteen-Lauenburg, som Kongepersonen, den Samme, som er Konge af Danmark, regjerer over indenfor Forbundets Omraade, saa siger jeg her, jeg har den fuldeste Overbeviisning om, at dette Forhold kan cementeres, kan limes sammen saa fuldstændigt som det paa nogen Maade er muligt, netop derved, at den Adskillelse, som mine her udtalte Ord tyde hen paa, opretholdes; jo mere vi erkjende indenfor enhver Grændse, hvad der er i Sandhed tilfæde, og kan være i Sandhed til-

stede, desto mere Tillid vinde vi til hverandre, og først ved at gaae Tillidens Vej ville vi naae Muligheden af en Forbindelse, som kan blive stærk og udvikle sig.

Den ærede Minister har fremdeles hentydet til Nødvendigheden af at gjøre Landet stærkt ved Bæbning og ved Penge. Ja! det er vistnok meget godt. — Men ved ethvert Foretagende af den Art betænke man sig vel paa ikke at gjøre Mere, end det, man kan gjøre, for at være istand til overhovedet at gjøre Noget, naar Diebliffet kommer, hvor de store Kravere forhaanden. Jeg frygter for, at Ministeren paa den Maade, han i den antydede Henseende har søgt at begrunde sin Formening, ved nemlig at hente Exempler fra vor tidligere Historie, har taget feil af Forholdet og miskjendt disse Exemplers sande Betydning. — Ministeren har tydet paa, — idetmindste har jeg ikke kunnet forstaae hans Ord anderledes — at der forestod os betydelige Udgifter til Anlæg af Befæstningsværker, og han har blandt Andet sagt: dersom vor Sydgrændse ved Udbrudet af Oprøret i 1848 havde været stærkere, saa havde vi undgaaet de uhyggelige Krigsbegebenheder, som paafulgte dengang; jeg siger: dersom vor Sydgrændse i 1848 havde været svagere, saa havde vi maaskee undgaaet det; jeg siger maaskee, thi jeg har den dybeste Overbeviisning om, at ogsaa i den Henseende har det Skete været det Lykkeligste. Jeg har den fulde Overbeviisning, at det, som blev gjort i 1848, og som ikke kunde være Mere paa Grund — det indrømmer jeg — af store Forsømmelser fra Fortiden og af et falsk opfattet Begreb om vor virkelige Stilling, det var dog det, som tjente os bedst. Hvad gjorde vi nemlig i 1848? Vi viste, at det Oprør, som man bød os indenfor vort eget Land, det vare vi Herrer over, det kunde vi beseire, og det blev